

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 428/2025
02.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Ђурица, председника већа, Јасминке Обућина, Јасмине Стаменковић, Татјане Миљуш и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Фонд за развој Републике Србије, чији је пуномоћник Александар Ђорђевић, адвокат у ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Вујадин Ђуричић, адвокат у ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 827/25 од 26.03.2025. године, у седници одржаној 02.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 827/25 од 26.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 827/25 од 26.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 4219/2023 од 15.11.2024. године, исправљеном решењем истог суда П 4219/23 од 09.01.2025. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 4.405.915,94 динара са законском затезном каматом на износ од 2.477.796,25 динара од 20.05.2022. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 486.068,32 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 827/25 од 26.03.2025. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда Привредног суда у Београду. Одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правног питања од општег интереса и правног питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог

суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правно питање чије разматрање ревидент тражи је питање застарелости дуга по уговору о кредиту, односно момента од када застарелост почиње да тече.

Нижестепени судови су десетогодишњи рок застарелости из одредбе члана 371. ЗОО рачунали од последње извршене уплате туженог као корисника кредита па до момента брисања корисника кредита из Регистра привредних субјеката. Рок од три године, предвиђен одредбом члана 548. став 3. Закона о привредним друштвима, у оквиру ког тужени као контролни члан брисаног привредног друштва одговара за обавезе тог друштва, нижестепени судови рачунали су од момента брисања привредног друштва из Регистра до подношења тужбе у овом поступку. Рачунајући рокове застарелости на тај начин нижестепени судови су утврдили да потраживање тужиоца из уговора о кредиту, према контролном члану брисаног привредног друштва, није застарело.

Врховни суд сматра да нема потребе за уједначавањем судске праксе.

У бројним ревизијским одлукама изнето је становиште да потраживање из уговора о кредиту доспева на наплату када је последњи ануитет предвиђен уговором доспео на плаћање и застарева у општем року застарелости од 10 година, предвиђеном одредбом члана 371. ЗОО. С обзиром да банка као поверилац није искористила могућност да раскине уговор о кредиту, који не наступа по сили закона, она као поверилац има право да захтева испуњење обавезе од доспелости последњег ануитета. Рок застарелости према контролном члану друштва, у смислу одредбе члана 548. ст. 3 Закона о привредним друштвима, почиње да тече од дана брисања привредног друштва, чији је он контролни члан, о чему се Врховни суд такође изјаснио у својим одлукама. Стога је побијана другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда па не постоји неједначеност судске праксе као разлог који ревидент наводи за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Не постоји ни потреба за разматрањем правног питања од општег интереса, односно у интересу равноправности грађана.

Следом изложеног Врховни суд је донео одлуку као у ставу првом изреке, применом одредбе чл. 404 ст. 1 ЗПП.

Ценећи дозвољеност изјављене ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог недозвољена у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези одредбе чл. 485 ЗПП.

Према одредби члана 485. ЗПП, ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијаног дела у овом спору износи 4.405.915,95 динара, од чега је главни дуг 2.477.796,25 динара, односно 21.089,60 евра. Тужба је поднета 20.05.2022. године.

Имајући у виду да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не достиже захтевани ревизијски цензус за одлучивање следи да је ревизија туженог недозвољена.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Татјана Ђурица, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић